

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Kfv.I.37.582/2025/8.

A tanács tagjai: dr. Tóth Kincső a tanács elnöke
dr. Banu Zsoltné dr. Szabó Judit előadó bíró
dr. Figula Ildikó bíró
dr. Heinemann Csilla bíró
dr. Kalas Tibor bíró

A felperes: felperes
(cím1)

A felperes jogi képviselője: ügyvéd1 ügyvéd
(cím2)

Az alperes: Budapest Főváros Kormányhivatala
(1056 Budapest, Váci utca 62-64.)

Az alperes jogi képviselője: dr. Cziráky Gábor kamarai jogtanácsos

A per tárgya: fogyasztóvédelmi ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: az alperes 11. sorszám alatt

A felülvizsgálati kérelemmel támadott határozat: a Fővárosi Törvényszék
105.K.704.692/2024/10. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 105.K.704.692/2024/10. számú ítéletét megváltoztatja, az alperes BP/2200/00610-2/22024. számú határozatát megsemmisíti és az eljáró közigazgatási szervet új eljárásra kötelezi.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 494.000 (négy száz kilencvennégyezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati perkoltséget.

A kereseti és a felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes bútor kiskereskedelemmel foglalkozó, a ... weboldalt (a továbbiakban: Honlap) üzemeltető vállalkozás. A perben nem álló fogyasztó az alpereshez intézett bejelentésében kifogásolta a felperes kereskedelmi gyakorlatát, mert megrendelt egy típusnév típusú polcot (a továbbiakban: polc), amelyet a felperes egyedileg legyártott terméknek minősített és emiatt az elállási jogot nem biztosította. Az alperes hivatalból eljárást indított a felperessel szemben, amelyben a felperes akként nyilatkozott, hogy a polc azért egyedileg, a bejelentő megrendelésére legyártott termék, mert az a raktárkészletükben nem elérhető; utalt az Általános Szerződési Feltételekre (ÁSZF), valamint a Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) 104.K.706.837/2020/17. számú jogerős ítéletére.

[2] Az alperes a BP/2200/00610-2/22024. számú határozatában a felperest figyelmeztette és egyben felszólította arra, hogy a jövőben tartózkodjon közigazgatási szabályszegés elkövetésétől, ellenkező esetben vele szemben fogyasztóvédelmi bírság szankció kerülhet kiszabásra. Kötelezte, hogy az üzlethelyiségen kívül kötött és a távollévők között kötött szerződés esetén a fogyasztókat megillető elállási joggal kapcsolatban a vonatkozó jogszabályoknak megfelelően tájékoztassa vásárlóit.

[3] Az alperes a határozat indokolásában rögzítette, hogy a fogyasztó a Honlapon az adott terméknel található négy méret közül választotta ki a megrendelt méretet, s a felperes azt a tájékoztatást adta a fogyasztónak, hogy a Honlapról megrendelhető „típusnév polc” megnevezésű termék vonatkozásában határidőn belül nem élhet elállási jogával, mivel a terméket egyedi rendelés szerint állították elő. Az alperes álláspontja szerint a fogyasztó által megrendelt termék nem tartozik a vonatkozó jogszabály által nevesített kivételek közé, mely esetekben az elállási jog megtagadható. A felperes által adott tájékoztatás alapján a

megtévesztő kereskedelmi gyakorlat megállapítása, a fogyasztót megillető elállási jog érvényesítése vonatkozásában megalapozott.

[4] Az alperes a határozatában hivatkozott a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 2. § d), e) és f) pontjára, 3. § (1)-(3) és (5) bekezdésére, 6. § (1) bekezdés i) pontjára, 9. § (1)-(3) bekezdésére, valamint 19. §-ára és megállapította, hogy a felperes megsértette az Fttv. 3. § (1) és (5) bekezdésének, valamint a 6. § (1) bekezdés i) pontjának rendelkezését. A határozat indokolásában foglaltak szerint az alperes nem azt tekintette lényegesnek, hogy a polc készleten van-e, hanem azt, hogy rendelkezik-e olyan egyedi tulajdonságokkal, ami a lehetséges vásárlók számát lényegesen leszűkítené vagy az áru értékesítését lehetetlenné tenné. Rögzítette, hogy a fogyasztó saját igényének megfelelő méretben választott a felperes kínálatából, a polc azonban emiatt nem vált gazdaságilag értéktelenné, az később másnak is értékesíthető, a polc ily módon nem tartozik azon kivételek közé, amelyekre az elállási jog kizárható.

[5] A szankciók meghatározása során a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény (a továbbiakban: Fgytv.) és a közigazgatási szabályszegések szankcióiról szóló 2017. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Szankció tv.) egyes rendelkezéseire hivatkozott, a határozat VI. pontjában rögzítette a figyelembe vett mérlegelési szempontokat.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

[6] A felperes keresetében vitatta a BP/2200/00610-2/22024. számú határozat jogszerűségét, kérte annak megsemmisítését, valamint az alperes perköltségben marasztalását. Sérelmezte egyebek mellett, hogy az alperes helytelenül értelmezi a fogyasztó és a vállalkozás közötti szerződések részletes szabályairól szóló 45/2014. (II. 26.) Korm. rendeletet (a továbbiakban: Korm. rendelet) és az Fttv. 6. § (1) bekezdésének i) pontját, továbbá az elállási jog gyakorlásával kapcsolatos megtévesztésről a határozatban nincs indokolás.

[7] Az alperes a védiratában kérte a kereset elutasítását, álláspontja szerint az elállási jogot nem lehet kizárni pusztán a termék paramétereinek fogyasztó általi meghatározásával, a paraméterek gyakran előre meghatározottak és a fogyasztó csupán ezek közül választ, nem pedig teljesen egyedi terméket rendel.

A jogerős ítélet

[8] A Fővárosi Törvényszék (a továbbiakban: elsőfokú bíróság) a 2025. június 25. napján meghozott 105.K.704.692/2024/10. számú jogerős ítéletével az alperes BP/2200/00610-2/22024. számú határozatát megsemmisítette, a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 89. § (1) bekezdés a) pontja és 92. § (1) bekezdés d) pontja alapján. Kötelezte az alperest 240.000 forint perköltség felperes részére történő megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján a felszámítottnál alacsonyabb összegben állapította meg.

[9] A jogerős ítéletben foglaltak szerint az alperes határozatának indokolása tévesen a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés c) pontjának harmadik fordulatában szabályozott személyre szabott áru értékesítésére vonatkozik, az ügy tényállása azonban a második fordulatnak felel meg, így a polc egyediségének kérdését az alperes relevancia nélkül vizsgálta. Az ügyben nem az volt a lényeges tény, hogy a polc mennyire és mihez képest tekinthető személyre szabottnak (egyedinek vagy „igazán egyedinek”), hanem az, hogy le van-e gyártva, vagy ehhez a fogyasztó kifejezett kérésére van szükség. Az alperes nem vonta kétségbe, hogy a polcot a fogyasztó kérésére gyártották, ezért a jogügyletben az elállási jogot tételes jogszabályi rendelkezés zárja ki. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a felperes által ennek megfelelően nyújtott tájékoztatás a határozat indokolásának hiányosságától eltekintve sem lehet megtévesztő, az Fttv. 3. § (1) bekezdésének és 6. § (1) bekezdés i) pontjának megsértése így fel sem merülhet. Az elsőfokú bíróság végül rámutatott arra, hogy az Fttv. 3. § (5) bekezdése egy utaló norma, aminek megsértése a felperes részéről szintén lehetetlen.

Az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes felülvizsgálati ellenkérelme

[10] Az alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a Kp. 121. § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az ügyben eljáró bíróság új eljárás lefolytatására és új ítélet hozatalára utasítását. Álláspontja szerint a jogerős ítélet sérti a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontjában, a Kp. 89. § (1) bekezdés a) pontjában és a 92. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt rendelkezéseket. Kérte továbbá a felperes kötelezését a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltség viselésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján 140.000 forintban számított fel.

[11] A felülvizsgálati kérelem érvei között kifejtette, hogy a jogerős ítélet megalapozatlan, a jogértelmezés során az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a fogyasztók jogairól, a 93/13/EGK tanácsi irányelv és az 1999/44/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 85/577/EGK tanácsi irányelv és a 97/7/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló 2011. október 25-i 2011/83/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (a továbbiakban: EU Irányelv) rendelkezéseit, illetve annak megfelelő, az ügyre vonatkozó cikkének értelmezésére még csak nem is utal a jogerős ítélet.

[12] Az alperes álláspontja szerint a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontja az EU Irányelv 16. cikkének c) pontját ültette át a magyar jogba, amely szerint a távollevők között és az üzlethelyiségen kívül kötött szerződések esetében a tagállamok nem írják elő az elállási jogot „a fogyasztó által megadott jellemzőknek megfelelően elkészített vagy egyértelműen a fogyasztó személyére szabott áruk értékesítése esetében”. Az alperes az EU Irányelv 4. cikkére utalva kiemelte, hogy a tagállamok nem írhatnak elő az EU Irányelvben foglaltaknál szigorúbb vagy enyhébb fogyasztóvédelmi szabályokat a hatálya alá tartozó területen. A 16. cikk értelmezése kapcsán hivatkozott az EU Irányelv értelmezésére és alkalmazására vonatkozó iránymutatásról szóló Bizottsági Közleményre (a továbbiakban: Bizottsági Közlemény), kiemelve annak 5.11.2. pontját. Rámutatott, hogy ezt a szabályt szűken kell értelmezni, lefedi például az olyan árukat, amelyekre nézve a fogyasztó jellemzőket adott meg, például bútor vagy anyag méreteit; az olyan árukat, amelyekre nézve a fogyasztó kifejezetten személyre szabott jellemzőket igényelt, például egy adott, megrendelésre adott autó tervét vagy számítógéphez egy bizonyos összetevőt, amelyet egyedileg kell beszerezni ehhez a megrendeléshez és amely nem volt része a kereskedő

általános, nyilvános ajánlatának. Ezzel szemben, ha a fogyasztó egyszerűen úgy állítja össze az árut, hogy a kereskedő által biztosított szabványos (előre beállított) opciókat veszi igénybe, sem e rendelkezés szűk értelmében vett »megadott jellemzők szerinti elkészítéséről«, sem »személyre szabásról« nem lehet beszélni. Így a kivétel nem vonatkozik a következő példákra: meghatározott színű vagy anyagú bútor kiválasztása a katalógusból, a gyártó katalógusából kiválasztott kiegészítő felszereléssel ellátott gépkocsi, szabványos elemeken alapuló bútorgarnitúra. Kiemelte, hogy a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés c) pontja az EU Irányelv 16. cikkének c) pontjában foglalt rendelkezésnek felel meg, amely nem tesz említést „a fogyasztó kifejezett kérése” szerint gyártott termékről az elállási jog kizárhatóságát illetően. Ennélfogva álláspontja szerint a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés c) pontját úgy kell értelmezni, hogy az az elállási jog kizárását illetően a nem előre gyártott termékek esetében két esetben teszi lehetővé az elállási jog kizárását egy vállalkozás részéről távollévők között kötött szerződés esetén: 1. a fogyasztó utasítása alapján vagy kifejezett kérésére előállított (az EU Irányelv megfogalmazásában „a fogyasztó által megadott jellemzőknek megfelelően elkészített”), valamint 2. egyértelműen a fogyasztó személyére szabott (ez egyezik az EU Irányelv megfogalmazásával) áruk kapcsán.

[13] Sérélmelte, hogy a jogerős ítélet az elállási jog kizártságát a „gyártási mód” és az alapján tartotta fennállónak, hogy a terméket a fogyasztó kifejezett kérésére állították elő, ugyanakkor az EU Irányelvből fakadó követelmény, hogy a terméket a fogyasztó által megadott jellemzők szerint állították elő.

[14] Utalt arra, hogy az általa hivatkozott Kfv.37.839/2022/5. számú kúriai ítélet is kiemelte, hogy a „[...] panasz elbírálásához nem elegendő a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés c) pontjának figyelembevétele, a jogszabályi hely alkalmazásához elengedhetetlenül szükséges a rendelkezésnek az irányelv, az uniós jogalkotási cél fényében való értelmezése.”. Az alperes kiemelte, hogy az EU Irányelv 16. cikkének c) pontja szerinti, ezáltal a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés c) pontja szerinti jogszabályi rendelkezésnek is az a lényege, hogy a fogyasztót abban az esetben nem illeti meg az elállási jog, ha saját maga, egyedileg meghatározottan adja meg kereskedőnek, vagy a gyártónak pl. bútor esetén azokat a méreteket, amelyek számára ideálisak, és amelyek szerint az adott bútor legyártását kéri. Ebbe az esetkörbe nem tartozik, bele az, amikor a kereskedő vagy a gyártó által meghatározott méretek (vagy szín) alapján választja ki a fogyasztó a számára megfelelő terméket. Álláspontja szerint megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés c) pontjának értelmezése körében nem vette figyelembe az EU Irányelv rendelkezéseit, ezáltal tévesen értelmezte a jogszabályhely rendelkezéseit.

[15] Kifejtette, hogy a jogerős ítélet alapjául szolgáló ügyben a fogyasztó jogosult volt az elállási jogának érvényesítésére, ezáltal a felperes tisztességtelen gyakorlatot folytatott azzal, hogy a fogyasztót ennek ellenkezőjéről tájékoztatta és gyakorlata egyértelműen alkalmas arra, hogy a fogyasztókat megtévevse a jogait illetően.

[16] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmet és csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő. A csatlakozó felülvizsgálati kérelmet a Kúria a Kfv./6. sorszámú végzéssel visszautasította. A felülvizsgálati ellenkérelemben a felperes kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását és az alperes kötelezését a felmerült perköltség megfizetésére, perköltségként a korábban becsatolt megbízási szerződésre utalva, az abban meghatározott ügyvédi megbízási díj megfizetését kérte.

[17] A felülvizsgálati ellenkérelem érvei körében kiemelte, hogy a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés c) pontja a vagylagos kötőszó használatával három egymástól eltérő esetről rendelkezik, ezáltal a fogyasztó nem gyakorolhatja a Korm. rendelet 20. § szerinti jogát olyan nem előre gyártott áru esetében, amelyet a fogyasztó utasítása alapján vagy kifejezett kérésére állítottak elő, vagy olyan áru esetében, amelyet egyértelműen a fogyasztó személyére szabtak.

A jog nem definiálja a kifejezett kérés fogalmát, ettől még nyilvánvaló, mit jelent. Az alperes álláspontja kétséget kizáró módon nem felel meg a jogszabályi rendelkezésben foglaltaknak, a jogszabályszöveg értelmezése folytán nem lehet más a következtetés, minthogy a fogyasztó kifejezett kérésére legyártott termék esetén nem illeti meg elállási jog a fogyasztót. Kiemelte, hogy az alperes által hivatkozott EU Irányelv értelmezése nem lehet tárgya jelen eljárásnak, amennyiben az alperes álláspontja szerint a hatályos magyar jogszabály nem harmonizál az uniós jogszabályokkal, azt más fórumon kell érvényesítenie. Előadta, hogy gyakorlata megfelel a magyar jogszabályokban foglalt feltételeknek, így az alperes határozata jogsértő és felülvizsgálati kérelme megalapozatlan.

[18] Hivatkozott továbbá az alperesi érvelés téves voltára, mivel nem igaz, hogy az elállási jog e körben való kizárása a fogyasztók jogait sértené. Az alperes téves feltevéséből csak téves következtetés vonható le. Hangsúlyozta, hogy a fogyasztó jogai nem sérülnek, a megrendelés véglegesítése és a termék vételárának kifizetése előtt tájékoztatást kap arról, hogy elállási jogával nem élhet. A fogyasztó ekkor dönthet úgy, hogy a megrendelést nem véglegesíti. Rámutatott arra, hogy a fogyasztói érdekek kiemelése és tiszteletben tartása mellett a magyar gazdaság működését biztosító vállalkozások érdekeit is érvényre kell juttatni.

[19] A felperes előadta, hogy az alperes által hivatkozott Kfv.37.839/2022/5. számú kúriai ítélet más tényállás mellett született, mivel ott a szerződés tárgya már legyártott elemekből összeállított termék (MacBook Air) volt. Emellett pedig a jogerős ítéletben foglalt jogértelmezés teljesen összeegyeztethető az EU Irányelvben foglaltakkal és az uniós jogalkotási céllal. Maga az EU Irányelv is különválasztja a fogyasztó személyére szabott termékek és a fogyasztó döntése alapján legyártott termékek kategóriáját, ezeket egymástól elkülönült fordulatként definiálja a jogszabály. Emellett az EU Irányelv által adott jogértelmezés is megalapozza a magyar jogszabályi rendelkezés jelen ügyben használt fordulatát, miszerint bármely olyan nem előre gyártott áru, amelynek elkészítése a fogyasztó döntésén alapul, kivételt képez a fogyasztói elállási jog alól. Az alperes a jogi érvelése során konzekvensen összemosza két fordulatot, ami nyilvánvalóan helytelen.

[20] A felperes a felülvizsgálati per tárgyalásán hangsúlyozta, hogy a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontjában három különböző esetet szabályoz a jogalkotó, e jogszabályi rendelkezés harmonizál az EU Irányelv 16. cikk c) pontjában foglaltakkal, valamint kiemelte az EU Irányelv 2. cikkének fogalommeghatározását is, amely szintén az ő álláspontját igazolja.

A Kúria döntése és jogi indokai

[21] A felülvizsgálati kérelmet a Kúria a Kp. 118. §-a alkalmazásával befogadta és a jogerős ítélet jogszerűségét érdemben vizsgálta. A befogadás a Kp. 118. § (1) bekezdés b) pontja alapján indokolt volt, mivel az alperes tételesen bemutatta, hogy álláspontja szerint a jogerős ítélet azáltal, hogy helyállónak fogadta el az elállási jog felperes általi kizárását, miben tér el a felülvizsgálati kérelemben nevesített, a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (BHGY) közzétett kúriai határozat elvi tartalmától, így szükségessé vált a konkretizált eltérések vizsgálata.

[22] Az alperes felülvizsgálati kérelme - a következők szerint - érdemi elbírálásra alkalmatlan.

[23] A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem keretei között, a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre állt iratok és bizonyítékok alapján hozza meg döntését, a Kp. 115. § (2) bekezdése folytán alkalmazandó 108. § (1) bekezdésének, továbbá a Kp. 120. § (5) bekezdésének megfelelően a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye. Ennek során megállapította, hogy az alperes által elsőként a felülvizsgálati kérelemben előadott hivatkozások elsődlegesen az alperes határozatának hiányosságait támasztják alá. Az alperes felülvizsgálati érveivel és a felperes ellenérveivel összefüggésben a Kúria a következőket emeli ki.

[24] A Kp. 4. §-ának (1) bekezdése értelmében a közigazgatási jogvita tárgya a közigazgatási tevékenység - azaz a közigazgatási cselekmény vagy annak elmulasztása - jogszerűsége. Jelen perbeli esetben a bíróság az alperes határozatának, mint közigazgatási cselekménynek a jogszerűségét vizsgálta. A Kúria hangsúlyozza, hogy amikor a bíróság a keresettel támadott közigazgatási határozat jogszerűségéről dönt, az abban foglaltakhoz kötve van, azaz az alperes a határozatát, így annak indokolását a védiratában vagy a perben tett nyilatkozatával nem egészítheti ki. Amennyiben a keresettel támadott határozat indokolása az eset összes körülményéhez képest valamely releváns jogszabályi rendelkezés alkalmazásáról nem ad számot, a hatóság e mulasztását a közigazgatási perben eljáró bíróság már nem pótolhatja, mert azzal a hatóság hatáskörét vonná el.

[25] A közigazgatási határozat indokolásával kapcsolatos általános érvényű követelmény, hogy a hatóság döntéséből az ügyfélnek teljes képet kell kapnia arról, hogy a hatóság az eljárása során milyen tényeket tárt fel, melyeket vett figyelembe és mellőzött a döntése kialakítása során, és milyen jogszabályi rendelkezések mentén határozott. Ez a garanciája annak, hogy a döntés utóbb is ellenőrizhetővé válik, helyessége, jogszerűsége - arra irányuló kereset alapján - érdemben elbírálható (BH2022. 277.). A hatóság döntésének tartalmaznia kell a döntés indokait az azt megalapozó jogszabályhelyek megjelölésére is kiterjedően. A Kúria már több határozatában rámutatott arra, hogy a közigazgatási határozat indokolása a védiratban nem módosítható (pl. Kfv.35.652/2018/12.).

[26] A Kúria hangsúlyozza - miként azt az elsőfokú bíróság is megállapította -, hogy az alperes határozatának indokolása hiányos volt. A jogerős ítélet helytállóan rögzíti, hogy az alperes a döntése szempontjából legfontosabb anyagi jogi normát, a Korm. rendeletet a határozatában egyáltalán nem hivatkozta, ami az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 81. § (1) bekezdését önmagában is sérti, mivel a határozat lényeges hiányai nem pótolhatók (jogerős ítélet [10] bekezdés). Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget annak, hogy a jogi indokolás ezen hiányossága a felperes tevékenységének minősítése szempontjából releváns jogszabályi rendelkezés alkalmazásának hiányában nyilvánult meg, amely hiányosságot az eset összes körülményére tekintettel az elsőfokú bíróság nem pótolhatta volna.

[27] Az alperes a határozatában a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontját mindössze akkor nevesítette, amikor a felperes e-papíron tett nyilatkozatában ismertetett, az elsőfokú bíróság előtt egy korábbi ügyben született ítélet (104.K.706.837/2020/17.) indokolását idézte (közigazgatási határozat 4. oldal első bekezdése). A közigazgatási határozat jogi indokolása a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontját nem nevesíti és a tényállás értékelésekor is csak a „vonatkozó jogszabály által nevesített kivételek”-re utal (közigazgatási határozat 6. oldal első bekezdése). Az alperes az EU Irányelvre szintén nem hivatkozott a határozat meghozatala során.

[28] A Kúria a periratok alapján úgy ítélte meg, hogy a fentiek szerint hiányos határozat meghozatala után az alperes a közigazgatási perben is hiányos védekezést terjesztett elő. A kereseti kérelem kiterjedt a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontja alkalmazásának hiányára, azonban az alperes a védiratában és az elsőfokú peres eljárás során sem utalt arra,

hogy e jogszabályi rendelkezés alkalmazásához annak az EU Irányelv és az uniós jogalkotási cél fényében való értelmezése szükséges, továbbá nem mutatta be, hogy e követelménynek a határozatában miként tett eleget. Az alperes védekezésének hiányossága folytán az elsőfokú bíróság a jogerős ítéletében nem is adhatott számot a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontjának az EU Irányelv fényében való értelmezéséről.

[29] Az alperes elsőként a felülvizsgálat kérelemben kérte számon a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontja EU Irányelvnek megfelelő értelmezése hiányát, mint a jogerős ítélet indokolásának hiányosságát, úgy, hogy erre saját határozatában egyáltalán nem utalt, ilyen irányú vizsgálatot a tényállás feltárása és minősítése során nem végzett, erről határozatának indokolásában nem adott számot. Nem a Kúria az első fórum, ahol az eset összes körülményét és az uniós jogi kapcsolódásokat vizsgálni kellene. Hiányos közigazgatási határozatot, valamint közigazgatási perben hiányos védekezést követően az alperes a felülvizsgálati eljárásban nem hozhat be olyan új érveket, amelyek alapján saját pernyertességét kívánja elérni.

[30] Az alperes által nevesített Kfv.37.839/2022/5. számú kúriai ítélet elvi tételként rögzíti ([60] és [61] bekezdés), hogy megalapozatlan közigazgatási határozati tényállásra ítéleti tényállást alapozni nem lehet, továbbá, hogy az átültetett irányelvi rendelkezést deklaráló nemzeti jogszabályi rendelkezés értelmezésénél az irányelv rendelkezéseit figyelembe kell venni. A Kúria hangsúlyozza, hogy a felülvizsgálati érvek kifejtése során az alperes nem vette figyelembe, hogy a Kfv.37.839/2022/5. számú kúriai ítéletből is az következik (pl. [56] bekezdés), miszerint alapvetően az alperes döntésének a hiányossága, ha az alkalmazandó jogszabályt nem megfelelően, az EU Irányelv figyelmen kívül hagyásával értelmezte. Jelen perbeli esetben az alperes a releváns alkalmazandó jogszabály nem is nevesítette, annak értelmezéséről a határozatában nem adott számot, az általa hivatkozott kúriai ítélet alapján tehát éppen az alperes határozatának súlyos hiányossága állapítható meg.

[31] A Kúria hangsúlyozza, hogy az alperes a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontja EU Irányelv fényében történő értelmezésének szükségességét, hivatkozva továbbá a Bizottsági Közleményben foglaltakra is, elsőként a felülvizsgálati kérelmében terjesztette elő. A felülvizsgálati kérelem indokolásával az alperes olyan új irányt kívánt adni a határozat jogszerűsége megítélésének, amely vizsgálati szempontok nem is képezték az általa meghozott határozat indokolásának részét, a vizsgálódás ezen irányára védíratában és az elsőfokú perben tartott tárgyaláson tett nyilatkozatában sem hivatkozott. Az alperes elsőként a felülvizsgálati kérelemben terjesztette elő a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontja EU Irányelvre figyelemmel történő értelmezésének hiányára alapított érveit. Az alperes védekezésének ezen hibája nem pusztán perviteli jellegű, a felülvizsgálati kérelemben előadott érvei ugyanis a keresettel támadott határozat jogszerűségének hiányára mutatnak rá, amely hiányosság jelen perben nem pótolható. A felperes helytállóan hivatkozott arra, hogy a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontja a vagylagos kötőszó alkalmazásával az áruk három csoportját nevesíti, miként azt is helytállóan idézte, hogy az EU Irányelv 16. cikkének c) pontja mellett a 2. cikk 4. pontjában foglalt fogalommeghatározásnak is jelentősége van. A Kúria ismételten kiemeli, hogy a tényállás függvényében ezen esetköröket, a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdés c) pontjában foglaltaknak az EU Irányelv fényében való értelmezését, és ez alapján a felperes magatartásának minősítését nem jelen felülvizsgálati eljárásban és nem is a közigazgatási perben kell elvégezni. A közigazgatási határozatot - a fennálló hiányosságok orvoslása érdekében - az elsőfokú bíróságnak az alperes új eljárás lefolytatására kötelezése mellett kellett volna megsemmisítenie.

[32] A Kúria a fentiekre figyelemmel a jogerős ítéletet a Kp. 121. § (1) bekezdés b) pontja alapján - a rendelkező részben foglaltak szerint - úgy változtatta meg, hogy az alperes

határozatát megsemmisítette és az eljáró közigazgatási szervet új eljárás lefolytatására kötelezte.

[33] Az alperesnek az új eljárásban a tényállást részletesen fel kell tárnia (egyebek mellett arra is kiterjedően, hogy a fogyasztó által megrendelt termék tekintetében a felperesi magatartás miként minősíthető, ha olyan bútorgalmazásnak, amelyben lehetőség van egyedi igények kielégítésére, akkor a felperesnek a tevékenységi köre alapján van-e és milyen mérvű raktárkészleten tartási kötelezettsége, s ha van, akkor az adott polcból volt-e bármilyen méret, szín készleten és ezzel teljesítette-e a felperes a bútorgalmazó vállalkozástól elvárható kötelezettségét, mennyire specifikált - egyedi jellemzővel bíró - az adott termék, amit a fogyasztó rendelt, a rendelt termék egyedisége milyen és mennyi egyedi jellemző tükrében állapítható meg bútorgalmazás esetében), a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontjában foglalt három esetet (fogyasztó utasítására készített nem előre gyártott áru; fogyasztó kifejezett kérésére előállított nem előre gyártott áru; a fogyasztó személyére szabott áru) meg kell különböztetnie, a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontja rendelkezésének értelmezését az EU Irányelv 16. cikkének c) pontjában és 2. cikkének 4. pontjában foglaltak fényében kell elvégezni, a konkrét ügy sajátosságaira tekintettel kell minősíteni, hogy az ügylet megfelel-e a Korm. rendelet 29. § (1) bekezdésének c) pontjában foglalt valamely esetkörnek és ezt a határozatban részletesen meg kell indokolni.

A döntés elvi tartalma

[34] *Nem alapozhatja meg az alperes pernyertességét egy olyan felülvizsgálati érvelés, amelyet a közigazgatási jogvita tárgyát képező közigazgatási határozat nem tartalmaz, és amely a közigazgatási perben sem került előadásra, ezáltal azt az elsőfokú bíróság sem tette az ítéleti érvelése részévé.*

Záró rész

[35] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a felperes felülvizsgálati ellenkérelmében előterjesztett, a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerinti kérelemre figyelemmel tárgyaláson bírálta el.

[36] Az alperes felülvizsgálati kérelme a közigazgatási határozat megsemmisítésére és az eljáró közigazgatási szerv új eljárásra kötelezésére vezetett, így a felperes pernyertességét eredményezte, ezért a Kúria az alperest kötelezte a pernyertes felperes perköltségének megtérítésére, a Kp. 35. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdésének rendelkezése alapján. A Kúria az elsőfokú eljárásban felmerült perköltség összegét az elsőfokú bíróság által megállapított 240.000 forint összegben vette figyelembe. A felperes a felülvizsgálati ellenkérelemben a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltségének összegét az elsőfokú peres eljárásban már becsatolt megbízási szerződésben foglaltak szerint kérte megállapítani, a felülvizsgálati tárgyaláson nyilatkozott arról, hogy a felülvizsgálati ellenkérelem elkészítésével és a tárgyaláson való megjelenéssel összesen 5 munkaóra merült fel. Ennek megfelelően a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltség 254.000 forint, amelyet a Kúria

a felszámítással egyező összegben állapított meg. Az együttes elsőfokú és felülvizsgálati perköltség összege 494.000 forint, amelyet az alperes köteles a felperes részére megtéríteni.

[37] A kereseti és a felülvizsgálati eljárási illeték – az alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdésének c) pontja alapján megillető teljes személyes illetékmentesség folytán – a Pp. 102. § (6) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján az állam terhén marad.

[38] Az ítélet ellen a felülvizsgálatot a Kp. 116. § d) pontjában foglalt rendelkezés zárja ki.

Budapest, 2025. december 4.